

Sygnatura akt IV Ka 470/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Adam Pietrzak SO Waldemar Majka
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 roku

sprawy **H. M.**

oskarżonej z art. 284 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 marca 2013 roku, sygnatura akt II K 1075/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wartość przywłaszczonych rzeczy określoną w punkcie I dyspozycji obniża do kwoty 13 480 złotych,
2. określa wysokość kwoty stanowiącej równowartość obowiązku naprawienia szkody w punkcie III jego dyspozycji na 13 480 złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 470 / 13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu oskarżył H. M. o to, że:

w miesiącu sierpniu 2010 roku w r.w woj. (...), dokonała przywłaszczenia mienia w postaci czterech felg aluminiowych wartości 400 złotych oraz pralki, telewizora marki P. (...), biurka, monitora, klawiatury, kamery internetowej, myszy,

przewodów, drukarki z faxem i skanerem, puf, wieszaka do ubrań, 25 kompletów kołder i poduszek, 55 kompletów pościeli, 10 szaf ubraniowych, 25 materacy, 25 łóżek i 14 szafek o łącznej wartości 14015 złotych czym działała na szkodę L. K..

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 19 marca 2013r. sygn. akt II K 1075 /11:

I. Oskarżoną H. M. uznał za winną zarzucanego jej czynu, przyjmując w opisie czynu, że wartość szkody wyniosła 14.415 zł, tj. występku z art. 284 § 1 kk i za to, na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał skazaną do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 14.415 (czternaście tysięcy czterysta piętnaście) złotych na rzecz L. K. w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku;

IV. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie w kwocie 190 złotych i wymierzył jej opłatę w wysokości 120 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodziła się oskarżona, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelująca zarzuciła wyrokowi:

I. obrazę art. 284 § 1 kk przez przyjęcie, że oskarżona H. M. w miesiącu sierpniu 2010 r. w m. rzeczka przywłaszczyła mienie ruchome pokrzywdzonego L. K.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na wyprowadzeniu z zebranych w sprawie dowodów błędnego wniosku, że:

- ugoda jaką pokrzywdzony i oskarżona zawarli w dniu 16 maja 2010 roku ograniczona została do nakładów na remont nieruchomości wydzierżawionej od oskarżonej poczynionych przez L. K. podczas, gdy z jej treści wynika, że oskarżona przejmuje na jej podstawie wszelkie przedmioty w przedmiocie dzierżawy, tj. ruchomości pokrzywdzonego,

- że umowa dzierżawy rozwiązała się w chwili złożenia przez pokrzywdzonego ustnego jej wypowiedzenia podczas gdy z treści tej umowy jak i przepisów kodeksu cywilnego dot. dzierżawy wynika, że skutek w postaci rozwiązania umowy następuje dopiero z upływem okresu wypowiedzenia,

- że oskarżonej nie przysługiwała w stosunku do pokrzywdzonego wierzytelność z tytułu zawartej przez strony umowy dzierżawy nieruchomości dot. zapłaty czynszu dzierżawnego podczas gdy taka wierzytelność jej przysługiwała,

- że na podstawie ugody z dnia 16 maja 2010 roku oskarżona nie była uprawniona do sprzedaży przyjętych przedmiotów pokrzywdzonego w celu rekompensaty przysługującego jej w stosunku do pokrzywdzonego roszczenia o zapłatę wynikającego z umowy dzierżawy z dnia 1 marca 2010 r podczas gdy treść i sens tej ugody prowadzi do odmiennego wniosku,

- że wartość przedmiotów przyjęta w opisie czynu przypisanego oskarżonej odpowiada ich wartości rynkowej i wynosi 14 415 zł, podczas gdy ustalenie w tym względzie wynikające z przyjętej wartości przedmiotów sprzedanych przez oskarżoną p. L.i suma wartości przedmiotów wskazanych na str 1 uzasadnienia prowadzi do wniosku, że rynkowa wartość tych przedmiotów jest niższa od ustalonej przez sąd.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej H. M. od zarzutu popełnienia przypisanego jej przestępstwa z art. 284 § 1 kk ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił zasadniczo trafne ustalenia faktyczne, oparte o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe Sądu meriti o sprawstwie i zawinieniu oskarżonej mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk. Sąd I instancji poddał bardzo obszernej analizie treść wyjaśnień oskarżonej, podkreślając ich zmienność i brak konsekwencji, niepotwierdzenie innymi dowodami, tym samym odmawiając im wiarygodności na rzecz zeznań pokrzywdzonego L. K., świadków K. S., I. R.. P. L. i treści pisemnej ugody z dnia 16 maja 2010r.

Błędnie apelujący dowodzi, jakoby treść ugody zawartej pomiędzy oskarżoną i pokrzywdzonym w dniu 16 maja 2010r. dotyczyła wszelkich ruchomości w przedmiocie dzierżawy, tj. ruchomości należących do pokrzywdzonego. Treść przedmiotowej ugody to przecież ewidentne porozumienie stron umowy dzierżawy nieruchomości co do rozwiązania tej umowy ze skutkiem natychmiastowym, tj z dniem 16 maja 2010r. Ujęte w niej oświadczenie, iż oskarżona wszelkie przedmioty zawarte w umowie przyjmuje bez zastrzeżeń, może dotyczyć i dotyczyło wyłącznie przedmiotu umowy dzierżawy tj. nieruchomości położonej w R.(...) a nie znajdujących się tamże rzeczy ruchomych należących do pokrzywdzonego, bo one przecież nie były objęte umową dzierżawy. Sąd I instancji trafnie wywiódł, iż wedle treści ugody strony uregulowały warunki rozwiązania dzierżawy, gdyż zgodnie przyznały, że po przekazaniu i odbiorze budynku strony nie będą rościły żadnych roszczeń, co dotyczyło ze strony pokrzywdzonego nakładów poniesionych przez niego na remont nieruchomości, niekwestionowane dokonanych (odnowienie pomieszczeń, założenie grzejników i bojlerów) , a ze strony oskarżonej roszczeń finansowych związanych z rozwiązaniem umowy. Jest to o tyle istotne, że przeprowadzony przez pokrzywdzonego remont pomieszczeń, założenie grzejników i bojlerów stanowi ulepszenie przedmiotu dzierżawy, co oznacza, że z chwilą rozwiązania umowy dzierżawy stosownie do treści art. 676 kc strony umowy uzgadniają sposób rozliczenia tych nakładów, i jak wynika z treści ugody, wszelkie rozliczenia zostały nią obopólnie dokonane (k. 4-5 motywów). Skoro ponadto już w dacie zawarcia ugody pokrzywdzony nie użytkował przedmiotowej nieruchomości, nie mieszkał tam i strony nie dokonały protokolarnego jej przekazania, ale po podpisaniu ugody pokrzywdzony nie miał do niej dostępu, oskarżona telefonicznie zabroniła pokrzywdzonemu wstępu do domu w R.(co sama wyjaśniła), nadto oskarżona ustanowiła dozorcę K. S., która odmawiała wydania mu rzeczy osobistych oraz wyposażenia pokoi, to taki stan oznacza, iż nieruchomość została faktycznie przejęta przez oskarżoną w chwili zawarcia ugody. Twierdzenia apelującego zmierzające do wykazania, iż owa ugoda rozpoczęła bieg okresu wypowiedzenia, za który oskarżonej należy się czynsz dzierżawny są więc błędne i stanowią wyłącznie element linii obrony wobec postawionego jej zarzutu przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego. Wniosek taki uzasadnia także i to, że oskarżona dotychczas nie wystawiła pokrzywdzonemu np. rachunku za czynsz, nie wezwała go do zapłaty konkretnych kwot, wreszcie nawet nie sprecyzowała, jakich to należności w ogóle się od niego domaga.

Nie znajduje żadnego oparcia w treści ugody z dnia 16.05.2010r. twierdzenie apelującego, że ugoda upoważniała oskarżoną do sprzedaży należących do pokrzywdzonego przedmiotów, tu apelujący nawet nie precyzuje, których przedmiotów. Należy apelującemu przypomnieć, że przecież przedmiotem przestępstwa są nie tylko meble, materace i pościel, w które pokrzywdzony wyposażył pokoje pensjonatu, ale także liczne inne rzeczy, stanowiące własność pokrzywdzonego, o których w apelacji nie ma nawet słowa istotnego odniesienia - felgi aluminiowe, pralka, telewizor, biurko, monitor, klawiatura, kamera internetowa, mysz, przewody, drukarka z faxem, wieszak ubraniowy.

Jakkolwiek istotnie oskarżona i pokrzywdzony rozmawiali o możliwości sprzedaży mebli i pościeli, w które pokrzywdzony wyposażył pokoje, ale dotyczyło to odsprzedaży ich przez pokrzywdzonego następnemu dzierżawcy, zaś oskarżona mogła w tym jedynie pośredniczyć po porozumieniu z pokrzywdzonym, co wprost wynika z zeznań pokrzywdzonego.

Tak więc zatrzymanie i odmowa wydania przez oskarżoną należących do pokrzywdzonego przedmiotów, wyliczonych w wyroku, postąpienie z nimi jak z rzeczą własną przez dowolne rozporządzenie nimi bez zgody właściciela, wyczerpuje ustawowe znamiona występkę przywłaszczenia rzeczy ruchomej z art 284 §1 kk.

W niewielkim tylko zakresie skutecznym okazał się zarzut zmierzający do podważenia ustalonej wartości przedmiotów przestępstwa. Pokrzywdzony przedstawił faktury zakupu nowych mebli, materaców i pościeli (k. 5-7), faktycznie prowadził działalność tylko w marcu 2010r., nadto była ona nieefektywna, więc nie ma powodu do twierdzeń, że wymienione przedmioty zostały zużyte czy zamortyzowane. Bezprawna ich sprzedaż przez oskarżoną za niższą kwotę nie stanowi poważnej podstawy do obniżenia wykazanej przez pokrzywdzonego wartości. W zakresie wartości pozostałych przedmiotów przestępstwa słusznie Sąd Rejonowy oparł swe ustalenia na jedynym dowodzie w postaci zeznań pokrzywdzonego. Ustalanie wartości rynkowej przedmiotów przestępstwa w dacie czynu w sierpniu 2010r. , jak oczekuje apelujący, nie znajduje żadnego miarodajnego uzasadnienia, skoro oskarżona dowolnie nimi rozporządziła, a wcześniej żaden spis czy opis tych rzeczy nie był dokonany. Jedyna niezbędna korekta dotyczy sumarycznego określenia wartości przedmiotów przestępstwa, bazując na ustaleniach wyroku (k. 1 motywów) wartość tę obniżono do kwoty 13 480 złotych, która wynika z sumowania wartości poszczególnych przedmiotów. W konsekwencji tej korekty należało dokonać także odpowiedniej zmiany w pkt. III dyspozycji wyroku.

W świetle okoliczności przedmiotowo- podmiotowych przypisanego oskarżonej czynu i dyrektyw art.53 k.k brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności, zatem orzeczonej w dolnej ustawowej granicy zagrożenia przewidzianego w art. 284 §1 kk i obwarowanej dobrodziejstwem probacji na najkrótszy możliwy okres lat 2-ch to konsekwencja karna rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk. Nałożony na oskarżoną środek probacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody pokrzywdzonemu (pkt.III dyspozycji wyroku) stanowi trafny wychowawczo element wyroku, wzmacniający jego oddziaływanie prewencyjne, zarówno w aspekcie indywidualnym jak i generalnym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, a należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 628 pkt.2) kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżoną wobec przegrania apelacji.